

4. LITERARNO-LIKOVNI NATEČAJ

ŠOLA PRAZNUJE

VSE NAJBOLEŠE ŠOLA

Zbornik 4. šolskega literarno-likovnega natečaja »Šola praznuje«

Urejanje in oblikovanje zbornika: Nataša Škorjanc Strnad

Lektoriranje zbornika: Zorka Herman

Založba: Prijatelj & Prijatelj, d.o.o.

Avtorja slik na naslovnici: Filip Pučko in Brina Namruš, 5. b (OŠ Milana Šuštaršiča)

Brina Namruš in Filip Pučko iz 5.b sta pod mentorstvom učiteljice Darke Petančič prispevala izdelka, ki sta bila poleg nagrajenega izdelka Tea Erčulja prav tako iz 5. b izbrana za izdelavo priznanj in potrdil tega natečaja.

Ljubljana, junij 2021

ZBORNIKU NA POT

Umetnost. Da, v umetnosti je izraženo nekaj edinstvenega, kar živi in daje moč. Če se skušam navezati na definicijo, je to dejavnost, katere namen je ustvarjanje, oblikovanje del estetske vrednosti. Z velikim ponosom lahko potrdim, da je v zborniku skupek najboljšega, kar je nastalo na že 4. literarno-likovnem natečaju. Po treh letih se je natečaj na šoli že zelo dobro prijel in uspelo nam ga je razširiti izven zidov naše šole, Osnovne šole Milana Šuštaršiča, ki letos praznuje svoj 40. rojstni dan. Ravno zaradi te posebne obletnice je komisija razpisala temo »Šola praznuje«. Ker je praznovanje nekaj slavnostnega in želimo, da ga delimo še s kom, smo svečke na torti upihnili s III. osnovno šolo Celje. Z veliko vnemo smo zagrizli v izhodišča natečaja, ki ga letos nadgrajujemo še z zbornikom.

Dragi mladi ustvarjalci in ustvarjalke, spoštovani mentorji in mentorice!

Morda ste se na začetku spraševali, kaj bi lahko ustvarili pod tem naslovom »Šola praznuje«, morda ste imeli prazne glave ali vam tema celo ni bila pri srcu, saj so bila praznovanja okrnjena. Kljub vsem letošnjim preprekam so nastali izjemni izdelki, ki potrjujejo, da so učenci večji ustvarjanja, mentorjem pa ne zmanjka vzpodbudnih besed.

Likovna in literarna komisija, sta imeli zelo zahtevno delo, saj smo prejeli izjemne pripevke. Ustvarili ste 126 likovnih in 48 literarnih del. Vsem, ki podpirate ustvarjalnost, mladostniško iskrivost in svobodo izražanja, velik poklon.

Dela, objavljena v tem čudovitem zborniku odsevajo našo resničnost in so v času informacijske družbe, ko nosimo svet na dlani, cvet, ki me vedno osupne in navduši.

Naj ta cvet ohranja svojo barvo in vonj.

Nataša Škorjanc Strnad

UVODNI NAGOVOR RAVNATELJICE

Drage udeleženke in udeleženci literarno-likovnega natečaja, spoštovane mentorice in mentorji!

Prepričana sem, da z mano delite občutenje, da živimo v turbulentnem in nepredvidljivem času. Hitro smo se prilagodili novim spremembam. Usvojili smo nove metode učenja in poučevanja na daljavo.

Praznovanje 40. obletnice naše šole, Osnovne šole Milana Šuštaršiča, se odvija v tem nenavadnem obdobju. Učiteljski zbor naše šole je že v mesecu avgustu 2020 predvidel, da javne proslave ob obeležitvi obletnice šole po vsej verjetnosti ne bomo mogli izpeljati, zato smo se odločili, da bomo rojstni dan šole praznovali z različnimi aktivnostmi.

Ena izmed celoletnih aktivnosti je tudi literarno-likovni natečaj, ki letos praznuje 4. leto. Glavni nosilki tega natečaja sta od samega začetka gospa Nataša Škorjanc Strnad in gospa Marija Murenc. Čestitke za vztrajnost in kvalitetno vodenje natečaja. Ponovno se je izkazalo, kako pomembno je medsebojno sodelovanje kolegov in kolegic od 1. do 9. razreda ter povezanost učitelj-učenec. V jubilejnim letu za našo šolo smo k sodelovanju povabili III. osnovno šolo Celje. Veseli smo, da so se našemu povabilu odzvali, in želim si, da se bo naše sodelovanje nadaljevalo.

Mentorice so s svojim načinom dela spodbujale učence k literarnemu in likovnemu izražanju. Prepričana sem, da je posameznik – sodelujoči na natečaju na področju ustvarjalnosti v primerjavi s preteklim letom presegel samega sebe.

Tudi 7. 5. 2021 je bil pomemben datum za našo šolo. Počastili smo rojstni dan šole, dan Evrope, dan zmage nad fašizmom in praznik MO Ljubljana. Kopije nagrajenih izdelkov smo shranili v časovni kapsuli in jo zakopali ob drevesu, ki smo ga posadili na šolskem travnatem delu igrišča.

Drage ustvarjalke in ustvarjalci!

Mogoče bo tudi iz vaših vrst vzklikal pesnik, pisatelj, slikar, igralec ali znanstvenik ... Za vaše sodelovanje na literarno-likovnem natečaju, za ustvarjalno delo in kreativnost vam iskreno čestitam ter želim veliko prijetnih in lepih trenutkov v nadaljnjem vašem ustvarjanju, trenutno pa v podoživljanju svojega izdelka in izdelkov drugih.

Spoštovane mentorice in mentorji!

Iskrena hvala in poklon, da prepoznate in spodbujate mlade ljudi, da se lahko izrazijo na različnih področjih. Pri nadaljnjem delu vam želim veliko uspehov!

Irena Kodrič, ravnateljica Osnovne šole Milana Šuštaršiča

LITERARNI DEL

Mladi literati od drugega do devetega razreda so s svojimi mentoricami ustvarjali prozna in pesniška literarna dela, ki poleg glavnega motiva, praznovanja, odsevajo stanje v družbi, ko smo si vsi želeli v šolo, da bi razrezali veliko torto in se veselili. Na literarnem delu je poleg Osnovne šole Milana Šuštaršiča sodelovala tudi III. osnovna šola Celje.

Literarna komisija v sestavi učiteljic iz vseh treh triad je med skrbno izbranimi 48 literarnimi deli iskala tisto posebno, kar izstopa po vsebini in v slogu. Nadobudni pesniki so se preizkušali v kovanju raznolikih rim in poleg najpogostejše štirivrstičnice posegli celo po pesmi z akrostihom. V izpovednih pesmih so mladi stkali svoja čustva in občutenja, ki odsevajo žar, milino, hrepenenje, žalost, strah, razočaranje, veselje ...

Zvedavi pisatelji in pisateljice so iskali številne načine za izražanje od pisem, dnevnškega zapisa, do uvedbe prvoosebnega pripovedovalca in tistega vsevednega, ki mu nič ne uide.

Vsi ustvarjalci so letošnjo slavljenko počastili s posebnim občutkom za umetniško besedo, ki slika našo resničnost. Pilili so jo tako dolgo, da je zasijala v vsej svoji popolnosti.

Ob nagrajenih delih so članice komisije za literarni del Monika Boštjančič, Maja Premrl in Vesna Rogl zapisale tisto, po čemer je delo izstopalo od ostalih.

Ker so bile odločitve res težke, so nekatera dela zaradi izjemne domišljije in dovršenosti našla mesto tudi na šolski razstavi in v zborniku.

Nataša Škorjanc Strnad

LIKOVNI DEL

Na razpis se je odzvalo veliko število oddelkov Osnovne šole Milana Šuštaršiča. Mentorji so poslali 126 najboljših izdelkov, pri katerih so zajeli raznolika področja likovnega ustvarjanja v vsej pestrosti likovnih izraznih tehnik (risbe in slike, filme in animacije, fotografije, računalniške grafike, makete in druge prostorske, tudi prehrambne izdelke).

Nismo želeli zatreti te silne pestrosti likovnega udejstvovanja, zato smo v ocenjevanje sprejeli izdelke z vseh področij, ne le ustvarjanja na ploskvi, kakor je bilo sprva predvideno.

Ustvarjalci so se dotaknili raznolikih vsebin, kako predstaviti praznovanje šole. Med vsemi najdemo prikaze:

- prireditve ob praznovanju, ki se nekatere odvijajo v prostorih šole, nekatere pa so se premaknile v okolico šole, in se dogajajo v vseh letnih časih,
- darila, ki bi jih podarili šoli,
- želje, kaj vse lepega želimo šoli, učencem, učiteljem in vsem, ki smo kakorkoli povezani z življenjem šole,
- vključitev naselja in šolske okolice v praznovanje,
- obujanja spominov prvih šolarjev šole, ki so zdaj že starši sedanjih učencev naše šole,
- praznovanja na daljavo, kjer praznujemo obeležitev dogodka le virtualno.

Tako smo preko izdelkov priredili slikovite ognjemete, spekli šoli ogromne in slastne torte ter na kupe mafinov, zaplesali okoli nje in v njej, imeli številne zabavne dogodke in velike žure, plesali, jedli in pili ter v zrak spustili ogromno balonov, okrasili šolo zunanaj in znotraj, izrazili medsebojno povezanost in solidarnost drug z drugim, zasadili ogromno cvetja, spomnili smo se tudi na narodnega junaka Milana Šuštaršiča in ga vključili v praznovanje, izdelali lična vabila za praznovanje, razpeli barvite mavrice nad šolo ...

Komisija je imela resnično težko delo, ko se je med zelo kvalitetnimi izdelki morala odločiti le za nekatere. Pri določitvi prvih mest v vseh triadah vsi zmagovalni izdelki visoko odstopajo navzgor, bitka za druga in tretja mesta pa je bila razpeta med velikim številom izdelkov. Upoštevati smo morali tudi načelo, da je lahko uvrščen samo en izdelek učenca, saj so nekateri poslali po več izdelkov istega učenca. V poročilo so vključeni vsi izdelki, ki so bili opaženi vsaj pri enem članu komisije in so pridobili točke. Odločili smo se tudi za uvrstitev na razstavo za izdelke, ki jih je komisija dodatno predlagala, saj bi bilo škoda, da bi bili spregledani in da jih ne bi spoznali. Posebno pohvalo in omembo pa namenjamo tudi izdelkoma, ki sta bila zaradi izvirnosti vključena v izdelavo priznanj.

Komisijo za ocenjevanje likovnih izdelkov so sestavljali učitelji vseh triad Matjaž Bernik, Leonida Brumen, Slavka Dolanc, Patricia Gračner, Marija Murenc, Nina Svetič.

Vsem prvouvrščenim izdelkom je skupno sodelovanje. Vsak s svojimi značilnostmi, vsak s svojo dejavnostjo, ki prispevajo k šoli, da je živa, zanimiva, igriva, praznična, dejavna. Prazničnost ustvarja množica posameznikov, ki se srečujejo, prepletajo.

Marija Murenc

SEZNAM NAGRAJENIH LITERARNIH USTVARJALCEV

PRVA TRIADA

1. mesto: Mila Fernandez Ostaševski, 3. a (mentorica: Slavka Dolanc)
2. mesto: Nia Dončić Papež, 3. a (mentorica: Slavka Dolanc)
3. mesto: Meta Žele Kosirnik, 3. b (mentorica: Melita Banjac)

DRUGA TRIADA

1. mesto: Luka Erčulj, Timotej Maj Bele Nagode, Lan Jančan, 4. c
(mentorica: Nina Svetič)
2. mesto: Gaja Kryžanowski, 5. b (mentorica: Darka Petančič)
3. mesto: Maj Zalar, 6. c (mentorica: Zorka Herman)

TRETJA TRIADA

1. mesto: Eva Marenče, 9. c (mentorica: Nataša Škorjanc Strnad)
2. mesto: Daša Hostnik, 8. a (mentorica: Nataša Škorjanc Strnad)
3. mesto: Tanja Gajanović, 8. b (mentorica: Nataša Škorjanc Strnad)

SEZNAM NAGRAJENIH LIKOVNIH USTVARJALCEV

PRVA TRIADA

1. mesto: Bina Vukotič Susman, 3. a (mentorica: Slavka Dolanc)
2. mesto: Teja Baligač, Zarja Rabzelj, 1. a (mentorica: Eva Zore)
3. mesto: Sara Juričan, 2. b (mentorica: Leonida Brumen)

DRUGA TRIADA

1. mesto: Luka Erčulj, 4. c (mentorica: Nina Svetič)
2. mesto: Teo Erčulj, 5. b (mentorica: Darka Petančič)
3. mesto: Jaša Repe, 6. c (mentorica: Marija Murenc)

TRETJA TRIADA

1. mesto: Tjaša Hafner Korošec, 9. a (mentorica: Marija Murenc)
2. mesto: Nejc Bržan, 7. a (mentorica: Marija Murenc)
3. mesto: Jutra Mrvar, 9. b (mentorica: Marija Murenc)

Ljuba šola!

Prvič ko sem te videla, smo šli gledat mojega brata Carlosa na predstavo. Ko sem te videla in ko sem stopila vate, sem se počutila odraslo in zelo veselo. Čez nekaj časa sem bila tudi jaz dovolj stara, da sem lahko hodila v šolo.

Prvi dan sem bila tako vesela, da sem takoj, ko sem se zbudila, hotela iti v šolo. Zdaj sem velika punca, sem si rekla. Zdaj sem v 3. a.

Rada bi te pohvalila, kako si lepa. Kuharice zelo dobro kuhajo. Všeč mi je, da imaš igrala in veliko velikih prostorov. Tudi igrišča so zelo velika.

Moj najljubši dogodek v šoli je bil, ko sem dobila petko pri testu. Takoj ko sem prišla domov, sem začela govoriti o tem, da sem dobila 5. Moj drugi najlepši dogodek je bil, ko sem imela prvič likovno umetnost. Zelo rada rišem in ustvarjam. Vedno komaj čakam, da bo nov dan, da bom v šoli spoznala nove stvari. Čestitam za štirideset let. Za darilo bi ti vrnila vse učence. V našem razredu smo ti narisali risbice. Rada te imam in lepo praznuj svoj rojstni dan.

Mila Fernandez Ostaševski, 3. a

Mentorica: Slavka Dolanc

Obrazložitev:

Literarno delo nam odstre zelo osebno pogled in pozitiven odnos avtorice do šole, ki se bralca dotakne. Že kot majhna deklica jo je občudovala in se ob spremljanju starejšega brata veselila dne, ko bo tudi sama postala šolarka. Avtoričino navdušenje nad šolo do 3. razreda ne pojenja, ravno nasprotno – zdi se, da ji resnično predstavlja drugi dom. Ob prebiranju prvouvrščenega literarnega dela imamo priložnost v šolo pokukati skozi pristne in vedoželjne otroške oči in čutiti je, da avtorica šoli za rojstni dan podarja neprecenljivo darilo – kosček svojega velikega srca.

Monika Boštjančič

Bina Vukotič Susman, 3. a

Mentorica: Slavka Dolanc

Obrazložitev:

Ta slika je pritegnila največjo pozornost vseh članov likovne komisije.

Slika izraža radost oseb, ki se veselijo praznika. Njihovo praznično razpoloženje je podkrepljeno z baloni, okraski, ognjemetom ter rajanjem na prizorišču. Figure se povezujejo med seboj v skupine, ki so nanizane po celotni slikovni površini. Nastopajo pred nami, neprisiljeno nasmejane in igrivo razpoložene, vse enakovredne med sabo.

Likovna govorica v kombinirani tehniki je izjemno bogata, a kljub raznolikosti izražanja medsebojno povezana, harmonična. Likovna gradnja prizora je dobro premišljena. Najprej je bilo izdelano ozadje v sorodnih barvah od rumene preko zelene do modre barve. Postavitev belih pasov na to podlago se z delno poslikavo belega loka z barvami ozadja oziroma s čipkasto strukturo belih delov v ospredju motiva lepo poveže z ozadjem in tvori celoto. Dinamično se nizajo in prepletajo pasovi svetlih in temnih površin, ki se v lokih vzpenjajo po vsej slikovni ploskvi. Pasovi niso med seboj ločeni in ne razdvajajo rajajočih figur, saj jih deklica na skrajni levi strani lepo povezuje, ker se pojavi na obeh delih polkrožnih pasov. Tudi baloni si utirajo svojo pot ne glede na te pasove. Polkrožne povezave bi bili lahko hribčki okoli šole, ali pa veliki krožni plesni loki radostnih otrok. Na sliki prevladujejo hladnejše barve ozadja, iz katerih izstopajo ali svetle figure otrok ali pa figure v kombinaciji toplih in hladnih barv. Avtorice niza nje figur ni v ničemer obremenjevalo, saj ji pri nekaterih zadošča risan prikaz otrok, risba kot izrezanka, pri drugih pa poslikane figure. Velika dinamika motiva kljub bogati raznolikosti ustvari uravnoteženo kompozicijo razvrščenih likovnih elementov. Prikaz prostora in prostorskih odnosov je za starost avtorice na pohvalnem nivoju. Ta dekličin sproščen in neprisiljeno voden likovni izraz je vredno negovati in krepiti še naprej.

DRAGA ŠOLA!

Ko sem bila stara 4 leta, sem te prvič zagledala. Bila si drugačna, a lepa, vesela. Komaj sem čakala, da grem v šolo. Stara sem bila šest let, ko sem šla lahko v šolo. Tako sem bila vesela, da bi skoraj počila. Zelo sem se zabavala in učila na prvi šolski dan. Všeč so mi bili tudi tvoji razredi. Komaj sem čakala na kakšne proslave.

Draga šola, želim ti da se bodo vsi učenci lepo obnašali. Na tebi mi je všeč, da imaš velika okna, veliko prijaznih učencev, veliko prostornih razredov in veliko igrišče.

Imaš tudi zelo dobro hrano zaradi kuharic. Zelo dobro se je igrati na tvojem igrišču, ki nikoli ni prazno. Zdi se mi čudovito in vedno se lahko tam igram. Si velikanska in prostorna, zato sem se enkrat izgubila.

Moj najljubši dan je bil, ko sem prvič stopila v šolo. Počutila sem se čudovito in odraslo. Imam še en najljubši dan, ko smo šli s pevskim zborom ven z lučkami.

Želim ti vse najboljše za 40 let.

*Nia Dončić Papež, 3. a
Mentorica: Slavka Dolanc*

Obrazložitev:

Avtorica je slavljenko ob njenem jubileju počastila s simpatičnim hvalospevom. Iz kratkega, a vsebinsko bogatega opisa je očitno, da se avtorica v šoli počuti varno, sprejeto in, kot se je sama izrazila, nadvse odraslo. Literarno delo prikaže tudi plat šole, ki jo pogosto zanemarimo, a ima velik pomen. Poleg tega, da nas bogati z znanjem, nudi tudi priložnost za druženje, igro z vrstniki, izkušnjo nastopanja, take in drugačne dogodivščine ter nova, nepozabna doživetja. Vse to je šola za avtorico drugouvrščenega literarnega dela. In skupek vsega tega šolo resnično prikaže v vsej njeni veličini.

Monika Boštjančič

Teja Baligač, Zarja Rabzelj, 1. a
Mentorici: Eva Zore in Andrejka Kovač

Obrazložitev:

Teja in Zarja sta prepričali z bogastvom prikazanega motiva, kjer sta se odločili nanizati vse, kar ju lepega, zanimivega in posebnega spominja na šolo ter na praznovanje štiridesete obletnice šole. Lepi detajli šolskega življenja so prepleteni s simboli obeležitve obletnice in obkroženi s praznično prižganimi svečkami, ki uokvirjajo celoten motiv. Uporabljena je kombinirana likovna tehnika obarvane risbe.

Kaj predstavlja deklicama šolsko življenje? Zvezki, knjige, sovica, ura, umivalnik, šolska torbica, računanje, pisanje, vrata v učilnico razreda, malica, prijateljsko druženje, mizica in stolček, zastava, glasbeni instrumenti, tabla, ograjenost šolske okolice, goba za čiščenje, praznovanje ... Deklici šolo jemljeta zelo resno, kakor lahko sklepamo iz motivov. Kompozicijsko sta avtorici sproti uravnovešali izdelek ter smiselno razporejali elemente, da sta bogato zapolnili celotno površino lista. Primerno sta se spopadli s prostorskimi prikazi elementov, pri čemer se nista obremenjevali z umeščanjem v format po nekem togem pravilu, ampak sta se igrivo »sprehajali« po celotnem formatu in svobodno razvrščali elemente glede na to, na katerem delu lista sta tisti hip ustvarjali.

Skratka – praznovanje obletnice šole je za avtorici zelo delovno šolsko obarvano in ni neki ločen dogodek, ampak pravo vsakodnevno življenje šole.

Marija Murenc

ŠOLA MI JE OB SVOJEM ROJSTNEM DNEVU POVEDALA

Šola mi je ob svojem rojstnem dnevu povedala, da ko so vsi učenci odšli v šolo na daljavo, ni bilo več otroških glasov in malokdaj je kdo hodil po šoli, zato so se klopi in mize začele pogovarjati in se igrati. V šoli je bilo glasno, in ko je kdo prišel pogledat, kaj se dogaja, so se klopi in mize takoj postavile na svoja mesta. Ko sta gospod podravnatelj ali gospa ravnateljica prišla notri, je spet zavladal mir. Ko sta to videla, sta šla ven. Potem so se klopi in mize nekaj časa tiho pogovarjale med seboj, nato pa se je spet slišal trušč, ko so prišli otroci prve triade. Zelo se je razveselila in spet je bil mir. Šola je rekla, da upa, da bodo kmalu prišli tudi ostali učenci.

Meta Žele Kosirnik, 3. b
Mentorica: Melita Banjac

Obrazložitev:

Tretjevrščeno literarno delo nas popelje v domišljjski svet. Šola pripoveduje o času, ko se je šolanje izvajalo na daljavo in je kar naenkrat vse potihnilo. Pa je res? V avtoričini domišljiji osamljene mize in stoli oživijo in se vedejo podobno kot otroci, ki jih šola v času zaprtja zelo pogreša. Pridih nagajivosti šolskega pohištva bralca zabava, obenem pa začuti hrepenenje avtorice po trenutku, ko bo ponovno lahko sedla v šolske klopi.

Monika Boštjančič

Kjjara Golubić, 2. b

Mentorica: Leonida Brumen

Obrazložitev:

Na sliki v kombinirani likovni tehniki je prikazano bogato praznično vzdušje, kjer se vsaka figura z določenimi rekviziti ali pa tudi brez njih po svoje veseli in pričakuje, da se povesele ob praznični torti, na kateri že čakajo prižgane svečke. Štirinadstropna torta na praznični mizi jevelika skoraj tako, kot so velike figure. Okna šole so okrašena.

Figure so premišljeno postavljene v trikotniški kompoziciji, ki jo narekujeta oblika in postavitev torte na sredini, ki je s tem hkrati z igrivimi figurami postala »ta glavna« na sliki. S takšno postavitvijo je avtorica dosegla ravnovesje kompozicije. Format je zapolnila s postavitvijo oken na obeh zgornjih straneh izdelka. Kombinirana tehnika kolažnih izsekov v nevtralnih sivinah časopisnega papirja in z obarvanjem določenih delov motiva v vseh barvah barvnega kroga je kljub preprostemu, ne preveč zasičenemu likovnemu izrazu, dosegla zadostno pozornost članov likovne komisije, da je izdelek uvrstila na tretje mesto. Likovna čistost in osredotočenost na bistvene poudarke motiva sta bili dovolj bogati, da potrdita rek: »Manj je več.«

Marija Murenc

NAŠA ŠOLA PRAZNUJE

Minilo je že 40 let
odkar naša šola prišla je na svet.
In otroci se morajo naučiti,
da je v šolo pametno hoditi.

Tam se veliko znanja dobi
in za življenje uči.
Naša šola že 40 let stoji
in naše naselje krasi.

Vendar teta Korona je zakrivila,
da proslava je v napačno smer zavila!
Zato namesto ognjemeta,
gledamo vsi v TV – poln rokomet.

Zato ti draga šola voščimo:
da še dolgo bo tako,
da bo šola otrokom znanje dala
in bo še mnoga leta tu stala!

Luka Erčulj, Timotej Maj Bele Nagode, Lan Jančan, 4. c

Obrazložitev:

Četrtošolci so jubilejno praznovanje šole počastili s sestavo na prvi pogled preproste, a dovršene pesniške oblike. Štirikitična pesem nosi jasno sporočilo o pomenu šolanja, česar ne srečamo pogosto v mislih učencev. S posebitvijo nakažejo, da jim šola pomeni več kot zgradba, saj jim podarja popotnico za življenje. Sprva lahkotna pesem se v tretji kitici stopnjuje do aktualnega dogajanja v družbi. Na srečo se ne vda malodušju in sprosti vzdušje s komičnim vložkom. Zaključni pozitivno z željami za prihodnost, katerim se gotovo pridružuje večina bralcev. V prvovršeni pesmi so pesniki povezali bogato sporočilnost s prazničnim motivom in lahkotnim slogom, hkrati pa nam pokazali, da tudi v književnem ustvarjanju velja reklo "V slogi je moč".

Maja Premrl

Luka Erčulj, 4. c
Mentorica: Nina Svetič

Obrazložitev:

»Naša šola je lepa, harmoničnih oblik in obdana z bogatim zelenjem ter umeščena v lepo okolje. Pred njo stojimo ponosni in se veselimo njenega praznika.« Tako nekako veje sporočilo s te bogate pastelne slike. Umeščenost motiva v vodoraven format je z likovno govorico podprla lego in postavitev arhitekture šolskih prostorov, ki se nizajo v vodoravni smeri. Luka se je osredotočil na bistvo sporočila – naša šola in njena 40-letnica.

Figuri v ospredju stojita na hribčku ob šoli in držita v roki vsaka svoj balon, tako da skupaj tvorita štiridesetico.

Balona sta poslikana v komplementarnih kontrastih (rdeče-zelena in oranžno-modra). S tem je avtor usmeril našo pozornost na bistvo vsebinskega sporočila. Topli oranžno-rdeče-rjavi odtenki šolskih streh in sten so čudovito in estetsko vkomponirani v okolico, ki je prikazana v hladnih barvah modrega neba in zelenja. Kompozicijsko Luka ni divje eksperimentiral, da je ohranil harmoničnost in ravnovesje na sliki ter dosegel poudarke, kakor si je zamislil. Slikarska tehnika je uporabljena zelo vešče in bogato, saj je Luka znal doseči prelivanje barv in bogastvo odtenkov. Veliko površino igrišča pred šolo je obogatil s prikazom svetlo-temnih detajlov. Uspešno se je lotil tudi prikaza prostorskoosti, kar je zlasti opazno pri senčenju drevesnih krošenj in temnejšimi obrobni deli na balonih. Prosojnost krošenj na desni strani slike je ravno dovoljšnja, da je dosegel prekrivanje oblik in s tem še bolj nakazal prikaz prostorske globine, kjer se za temi krošnjami razprostirajo prostori telovadnice. Figuri čisto blizu nas pa še dodatno potrjujeta, da ima Luka bogate prostorske predstave in prikaze, ki so prepričali likovno komisijo, da bo lahko Luka »segel po likovnih zvezdah«.

Marija Murenc

OŠMŠ PRAZNUJE

Od nekdanj ljubljanske so šole slovele,
Šušti pa spada med bolj zaželene.

Modrosti, zvedavosti in želje do znanja,
Iskrenosti, poštenosti in ustvarjalnosti je dom,
Ljubezen do knjige, tujih jezikov in umetnosti spodbuja,
A tudi znanja iz drugih področij, to nikakršen ni dvom,
Naše sodelovanje bodri in načelo enakost za vse ljudi.

Šola tako ni le ena izmed šol,
Uporabnih znanj nas nauči,
Šola ni le šala, učitelji za to skrbe,
Temelj našega je znanja,
A tudi vir prijateljskih vezi,
Ravnateljica, učitelji in učenci,
Šola štirideset let slavi,
In ob tem lepem jubileju,
Čestitamo ti draga Šola, s tabo proslavljamo vsi.

Gaja Kryžanowski, 5. b
Mentorica: Darka Petančič

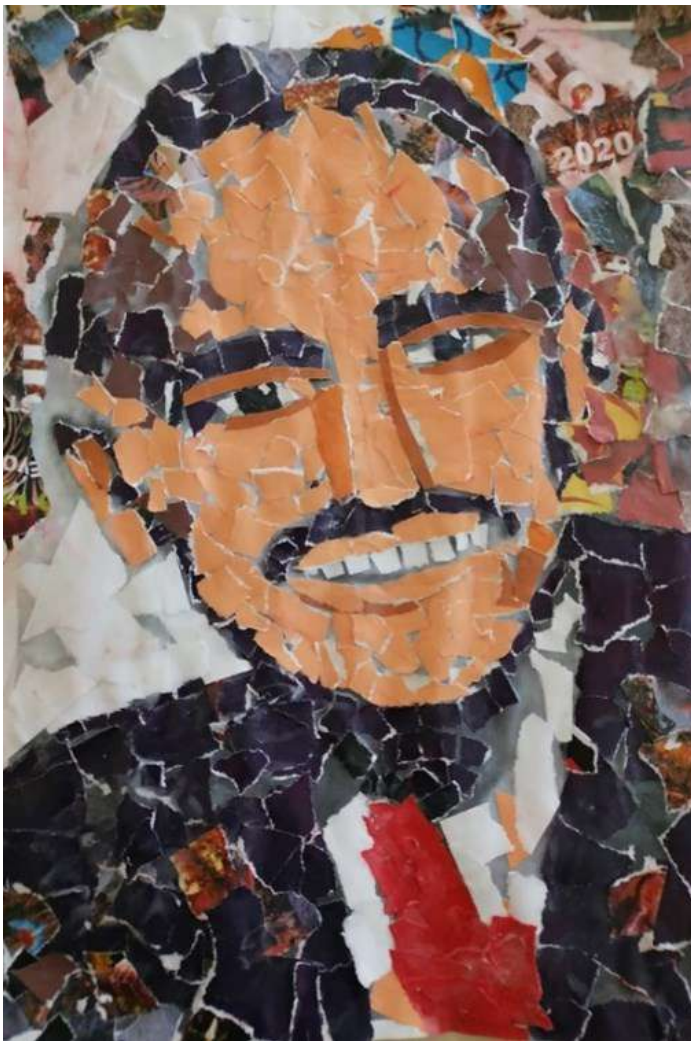
Obrazložitev:

Že od daleč nam pozornost v delu OŠMŠ praznuje pritegne akrostih OŠ Milana Šuštaršiča, s katerim je avtorica počastila praznovanje šole in hkrati pokazala svojo razgledanost in poznavanje poezije. Pesem prične s prirejenima Prešernovima verzoma Povodnega moža, a nadaljuje s svobodnejšo obliko, rimo večkrat nadomesti z ujemanjem samoglasnikov, s čimer ustvari svojstven slog. Stopnjuje ga z veliko zgoščenostjo bogatega besedišča in inverzijo znotraj posameznih verzov. Struktura pesmi je zapletena in od bralca zahteva poglobljeno in pozorno branje, saj vsak verz posebej nosi veliko sporočilno vrednost.

V vsebini povzame tako vrednote ustanove kot tudi vrednote učiteljev, učencev in avtorice same. V frazemih, poosebitvah in raznolikih povedih je skrila doživljanje šole slehernega osnovnošolca - šola ni le izobraževalna ustanova in ponuja veliko več kot le znanje. Pesem stopnjuje do jubileja, ki ga želimo s šolo obeležiti. Izogne se voščilu in s končnim ogovorom čestita ustanovi za vse njene dosežke.

Omenjeno delo je zagotovo presežek v svoji kategoriji, kot je bil s svojimi deli Prešeren, po katerem se avtorica zgleduje. Z veseljem izpod njenega peresa pričakujemo nove pesnitve.

Maja Premrl

Teo Erčulj, 5. b
Mentorica: Darka Petančič

Obrazložitev:

Tako bogatega likovnega izraza v kolažni tehniki se ne bi sramovali niti odrasli umetniki! Teo se je osredotočil na osebo, na katero morda v prvem hipu ob praznovanju 40-letnice šole še pomislili ne bi. Narodni heroj Milan Šušteršič, po katerem nosi ime naša šola, je bil zagnan kulturni delavec, revolucionar, ki je že zelo mlad uvidel, kam bi nas pripeljal fašizem, kateremu se je uprl in to kot prvi obsojeni talec plačal s svojim življenjem. Teo ga je zelo realistično prikazal v zahtevni kolaž tehniki trganke. Portret odraža pozitiven izraz nasmejanega narodnega heroja. Teo je portretu dodal kravato v živo rdečih odtenkih, ki barvno simbolično odražajo revolucijo, boj. Figuro je na levem delu slike obdal s svetlimi odtenki, tako da figura bogato izstopi iz ozadja, katerih barve se harmonično prelivajo z barvami obraza. Z obrobo obraza ter temnim oblačilom je dosegel učinkovito svetlo-temno barvno nasprotje, ki se dinamično pojavlja na vseh delih motiva in ozadja. Tridimenzionalnost figure je dosegel s temnejšimi oranžnimi odtenki okrog oči, nosu in obraza ter na ušesu. Le kdo prešteje vse raznolike bogate odtenke oranžnih, rjavih in sivo-črnih barv?! Nevsiljivo se v zgornjem desnem delu slike pojavi leto praznovanja obletnice — 2020, kar je Teo domiselno skomponiral v sliko.

Ideja motiva, obvladovanje likovnih zakonitosti prikaza realističnega portreta in bogat likovni izraz v kolažu sta več kot upravičila visoko drugo mesto v tej starostni kategoriji.

Marija Murenc

OH, TA NAŠA ŠOLA

Vsi pravijo mi, da šola je pomembna,
in da brez nje se skozi življenje ne da.
Meni se - iskreno - vse zdi odveč,
saj imam domačih nalog res preveč.

Vendar, ker ima šola ravno rojstni dan,
je čas, da vseeno tole potihem priznam:
naučil veliko sem se, to je resnica,
in zaradi nje je nastala marsikatera pesmica.

*Maj Zalar, 6. c
Mentorica: Zorka Herman*

Obrazložitev:

Kratka izpovedna pesem Oh, ta šola nam predstavi razmišljanje in stisko mladega najstnika, ki je zasut z govorjenjem starejših o pomembnosti tematike, v kateri sam (še) ne vidi smisla. Praznovanje šole uporabi kot izgovor, da si lahko dovoli izraziti bolj zrele misli in uvid, kaj mu šola pomeni.

Avtor je pri sestavi pesmi stavil na sporočilnost in preprosto zgradbo, pokazal pa je drznost, saj je ubesedil svoje razmišljanje, s katerim se večina odraslih v njegovi okolici ne bo strinjala na glas.

Maja Premrl

*Jaša Repe, 6. c
Mentorica: Marija Murenc*

Obrazložitev:

Jaša je v praznovanje obletnice šole vključil kar celo naselje BS3, kjer šola domuje. Na večernem nebu se zasvetijo ognjemeti, ki sporočajo, da šola praznuje 40 let. Šolska stavba je postavljena v središče dogajanja. Seveda, ker praznujemo v času dolgotrajnih karanten, smo vsi doma, zato so skoraj vsa okna v blokih in stolpnica razsvetljena.

Slika je premišljeno postavljena v kombinacijo nevtralnih odtenkov sive, bele in črne, ki spremljajo in s kontrastom poudarijo ter usmerijo pogled v glavnino motiva – barviti ognjemet, ki se širi v nebo v odtenkih osnovnih treh barv – rumenih, rdečih in modrih. Barvite iskricice ognjemeta se raztezajo po celem nebu. Z domišljeno postavitvijo elementov se je z namišljenim polkrožnim povezovanjem ognjemeta navzgor in stavb v spodnjem polkrogu ustvarila zanimiva elipsoidno-krožna kompozicijska oblika. Izdelek odraža lepo čisto likovno govorico. Kljub skromnejšim likovnim izraznim možnostim šolanja na daljavo je Jaša dobro izrabil možnosti slikanja z vodenimi barvicami.

Marija Murenc

VEČEN ŠOLSKI SPOMIN

Hladen veter je zakotalil staro vrečko sadnih bombonov po razpokanem betonu in s svojim šumom predramil mežikajoče sonce, ki se je začelo lenobno dvigovati nad nebo kot učenec, ki vstopa v učilnico matematike in ve, da ga čaka le še ena dolgočasna učna ura, ki jo bo morda popestrilo ravnateljčino monotono govorjenje po ozvočenju. Če bi drevje še premoglo kakšen list, bi brž stegnilo polomljene veje proti edinemu viru svetlobe, ki je ostajal na nebu vedno krajši čas. A kaj, ko je vsako drevo bilo ob svojo pisano jesensko ogrinjalo že nekaj tednov in je takrat le še zdolgočaseno lupilo lastno razpokano lubje. Sivina. Le ena sama samcata sivina. Ko bi vsaj snežilo, da bi snežinke počasi in elegantno pristajale na tisto, kar je ostalo od trave. Tako bi lahko drevesa vsaj lažje pregnala dolgčas in se šla 'poišči razliko' z majcenimi puhastimi ledenimi drobci. Tako pa so lahko bitja le zrla v vse bolj sive bloke, okoli katerih se plazi vetrova sestrična iz drugega kolena – tišina. Poleg stanovanjskih blokov je tu bila le še prastara šola, ki pa je (vsaj tako je večina menila) postajala vedno bolj razdražena in v pričakovanju. Skozi to sivo tišino je švignila majcena črna pika. Ko je zagledala zdolgočasena drevesa, je zaščeбетala na vse grlo in jih poskusila navdušiti z najrazličnejšimi triki. Drevesa so v odgovor le nepremično stala in se pretvarjala, da bitjece ne obstaja. Njihov pogled je boljše kot tisoč besed sporočal, da jim je popolnoma vseeno za to nemirno utvaro. Za drevesa je namreč vsaka leteča pernata stvarca le še en navaden ptič, ki bo tako kot drugi posedal na vejah in s svojimi iztrebki smetil njihovo nezanimivo lubje. Vendar ta ptič je mislil, da je nekaj posebnega. Pa ne le zaradi ogljeno črnega perja, ostrega oranžnega kljuna in pomanjkanja strahu pred potepušskimi mačkami. Lahko bi se enoglasno strinjali, da je upravičeno tako menil, bil je namreč Šolin jutranji obveščevalec. Tako je, to je bila Šola z veliko začetnico. To ni bila le ena šola, to je bila najstarejša in najpametnejša zgradba na celem svetu. Vsaj tako je kos mislil. Za njega je bil cel svet majhno naselje s tremi uličicami in petimi igrišči (tremi starimi in dvema novima) ter seveda njegova znanka Šola. In to, da je Šolin uradni jutranji obveščevalec, ni bilo kar tako. Držati se je moral točnega urnika prihoda in odhoda, informacije so morale biti sveže in neobrabljene ter včasih je moral tudi s Šolo globoko premišljevati o kakšni sočni zadevi. Sicer ni popolnoma razumel, kako je tako (ali drugačno) razmišljanje globoko, ko pa zraven ne koplješ kot kakšen rovokopač. Ko razmišljaš, čepiš, mrščiš obraz in se praskaš po lasišču; vsaj tako je kos videl razmišljati ljudi skozi zaprašene šipe Šole. Tako so se praskali in čohali, da je še njega začelo srbeti. »Čudno je to globoko razmišljanje,« si je mrmral kos, »nekaterim povzroča velike alergijske reakcije.«

Kos se je ognil nagrbančenim drevesom in pristal tik pred Šolinim nosom, s katerega se je že počasi luščila barva. Občepel je na pokvarjeni ulični svetilki, ki je le še nebogljeno parkrat utripnila z obledelo svetlobo. Izobraževalna ustanova je že počasi dvigovala rolete in mežikala s čipkastimi zavesami. Ko je odprla vsa svoja okna in vrata, da bi ji mrzel zrak prebudil hodnike, je iz sebe spustila zadovoljen izdih. Rada je zgodaj vstajala in opazovala, kako se sramežljivi sončni žarki odbijajo od razpokanih šip.

»Pozdravljen mladi Kos, kaj bo danes novega?« je zaspano vprašala Šola in se z zarjavelim žlebom popraskala po plešasti strehi.

Prej majceni kos je zdaj postal Kos z veliko začetnico. Ko ni bil s Šolo, je bil le navaden kos, ki si je moral tako kot ostali iskati črve in tekmovati, kdo si upa renčečemu psu najbližje. Vendar takrat, ko se je pogovarjal s tako pomembno ustanovo, je postal tudi on tako imeniten med kosi kot ona med stavbami.

Kos, tedaj z veliko začetnico, je navdušeno zaprhutal s krili in se lotil dnevnega poročila: »Rdeči gumb še vedno osamljeno postava ob robu pločnika. Starček še ni našel svojih očal, ki ležijo v zaraslem grmovju. Helenin papagaj Franci je še vedno izgubljen. Na nekem mladem drevesu sem videl nekoliko nagnit plakat, da po novem lastnica najditelju ponuja veliko čokolado z lešniki, če njenega ljubljjenčka živega (in če se le da zdravega) vrne nazaj.«

Stavba si je nekaj malega sama zase zabrudala v porisano brado. »... To je že tretji dan ... Ubogo bitje, čisto samo blodi po tem sivem labirintu ulic in cest ...« je žalostno zavzdihnila Šola.

To je ptiča nemalo užalilo, da se jezno našopiril: »Tudi jaz vsak dan letam med temi dolgočasnimi bloki in jem drobtine z balkonov. Tale papagaj se pa bo že znašel, saj si rekla, da so to nadvse pametne živali.«

»To je res,« je zavzdihnila Šola in na hitro pobrskala po knjigah v tihi knjižnici, »vendar on je od daleč, ne pozna naše sive megle in tihega vetra. Papagaj, čeprav pameten, se bo resnično težko znašel z mrzlo tišino.«

Kos je nekoliko postrani nagnil glavo. Ko česa njegovi možgani niso zmogli povezati, je vedno nadvse nepristržno zvil vrat. Ni popolnoma razumel, kako je lahko veter tih in tišina mrzla, vendar si tega Šole ni upal vprašati. Že po nekaj dneh, ko jo je spoznal, je ugotovil, da je Šola po svoje pesnica. Spomnil se je, ko mu je pred nekaj tedni razlagala o nekakšnih metaforah in prenesenem pomenu ali nekaj takega, pa mu ni bilo nič jasno. Odločil se je, da bo raje tiho in uporabil kakšno tako besedno zvezo pred ostalimi kosi ter tako izpadel bolj učen, pa čeprav v resnici ni bil.

»... Vendar enkrat se bo moral spet vrniti v toplo naročje lastnice ...«

»To pa že ne!« je vzkliknil Kos. »Nobena ptica se ne mara stiskati in mrcvariti v rokah človeka.«

»Jejhata, tako se samo reče. Mar se ne spomniš, kako sem ti razlagala o Prešernu, pa Cankarju in Jurkoviču? V njihovih delih kar mrgoli metafor, primer, posebitev in prenesenih pomenov.«

»Kaj mi bodo pomagale metafore, ko pa niti ne vem, kaj to je? Ti si tu najbolj učena, jaz in ostali kosi ter kosovke pa vemo le, da je najudobneje spati na okenski polici Lukove babice.«

Zgradba je namrščila blede razpokano fasado. Ni bila prepričana, kaj naj reče. Potihoma je začela brskati po najbolj zrabljenih knjigah v knjižnici, učbenikih za slovenščino, ki so jih pozabili učenci in celo po internetnem Slovarju slovenskega knjižnega jezika je poiskala, kaj je definicija za ta pesniška sredstva, vendar z ničimer ni bila zadovoljna.

Nič poenostavljenega in dovolj razumljivega ni bilo za njenega Kosa, čigar možgani niso bili večji od najdebelejšega zrna graha.

»Joj,« se prestraši oranžnokljuni ptič, »saj boš še kakšno alergijsko reakcijo dobila, ko pa tako globoko razmišljaš. Potem si boš iztrgala vse grobe in srbeče liste iz učbenikov za biologijo in popraskala erlenmajerice, polne ščegetajočih kemikalij v omari učilnice za kemijo.«

Šola ga je začudeno pogledala: »Saj zaradi razmišljanja ni še nihče dobil alergije. Prijatelj moj, kaj vendar govoriš. Saj menda nisi pojedel plesnivega kruha. Dobro veš, da ne smeš jesti pekovskih izdelkov, ampak sveže črve, ki si jih lastnokljunje ulovil.«

To je Kosa nadvse zmedlo. Glavo je nagnil tako postrani, da so se celo drevesa, ki jim ni bilo mar, ustrašila, da si bo zlomil vratna vretenca. Celotna tišina je utihnila in veter je ustavil smeti, s katerimi se je še malo prej brezskrbno igral in se zastrmel v zmedenega črnega ptiča. Vsi so samo še čakali, da hrbtenica počí s tihim zamolklim zvokom. Zlomila bi se s tako lahkoto, kot se razlomi tanka voščenska ob prezavzetem izdelovanju likovnega izdelka. Ne vemo zakaj, ampak Kosova vretenca so ostala cela, morda je imel izredno prožno hrbtenico, da se je lahko tako zvil. Hrbtenico je namreč zvil tako zelo, kot gepard zviija svojo med najhitrejšim tekom za poskakujočo gazelo.

»To pa je nenavadno,« se je naposled oglasil Kos. »Ti tvoji učenci med razmišljanjem vedno dobijo grozno srbečico. Kos bi pomislil, da so jim možgani šli čez rok varne uporabe in so se jim v lobanjah zaredile bolhe, ki ob vsakem razmišljanju dobijo strašno veliko energije. Tako se otroci čohajo, da sem mislil, da je razmišljanje za bolhe kot sladkor za kolibrije. Ti so že tako ali tako rojeni z dirkalo žilico, če pa jim daš še malo več energije ... Hitrejši bodo kot tista ženska s štrenasto metlo iz pekarnice čez prašno cesto. Že tako ali drugače kolibrijem ne moraš nič dopovedati, ko pa tako hitro frčijo iz prvega na drugi dišeči cvet ...«

Šola je prej modro molčala in svojega zmedenega Kosa ni prekinjala ter popravljala stotero napako. Naučila se je, da je ob poplavi njegovih idej, ki švigajo iz njegovega nespartanega kljuna, najbolje molčati in vsrkavati besede kot star časopis. Slednji vodo prefiltrira, očisti in loči umazanijo od kristalno čiste vode. Ravno to je tudi izobražena stavba tedaj počela: znančeve prazne besede je pustila lebdeti v zraku in nemirno čakati, na vstop v svojo notranjost, ki ga ne bodo nikoli dočakale. Zbledele bodo, osivele in postale pozabljene. Nakar je zaslišala, da se Kos začinja pritoževati nad svojimi mrzlimi bratranci iz tretjega kolena, ga je brž pobarala, kako je z njenimi učenci in učenkami.

»Vse večje alergijske reakcije, ali karkoli je že to, dobivajo zdaj, ko so zabubljeni kot glište v povojih, v posteljah in s piskajočimi napravami v naročju. Bolham, kot kaže, izredno paše vlaga, toplota in kot kaže tudi smrad – mnogi že pošteno zaudarjajo po bolonjski omaki, zmešani s sladkim sirupom.«

»Ajajaj, se ne more ta mora že končno končati? Polenili in poneumili se bodo. Ko bom spet odprla svoja vrata in jim radodarno znova ponudila voljo po učenju, jih bo treba kot nepopolne in neokusne mesne kroglice, ki jih delajo v tovarni z zamrznjeno hrano, zakotaliti do razreda. Nadvse težko jih bom prebavila.«

Pri učnih urah se bodo mučili s snovjo, ki so jo pred leti znali za odlično, ker so jim možgani zmrznili. Pri telovadbi pa bodo nasploh neuporabni.«

»Ampak draga Šola, zakaj je taka razlika, če se učijo v tebi ali v teh dolgočasnih blokih? Še vedno so isti ljudje, le da so na najbolj pustem mestu, kar ga premore najin svet. Ko si z njimi, so razumni, udeležujejo se na tekmovanjih, tako učnih kot športnih, večina zagreto sodeluje in dviga roke v zrak, kot da želijo doseči jagodno marmelado iz najvišje police.«

Najpametnejša stavba na svetu je začela nemirno puliti plevel pod svojimi nogami: »Jaz sem, tako kot ostali bloki, le stavba iz betona in opeke. Vsi ponujamo storitev. Vendar jaz sem šola, oni pa so stanovanjska poslopja. Jaz ljudem ponujam znanje, pusti bloki pa navkljub svoji nezanimivosti topel dom. Čeprav učenci in učenke niso z mano fizično, bi morali biti psihično. A kaj, ko jim je sivina blokov zameglila in skisala možgane. A čas jim bo odpihnil meglico in ugotovili bodo, da se jim nasmiha poznopomladni žarki. Znanje. Znanje je ključ, ki odpira vrata modre prihodnosti.«

»Kdaj se bo to zgodilo?« se je neučakano prestopil poslušatelj.

»Potrpljenje prijatelj. Ne vem, nihče ne ve. Čas je nadvse relativen. Odvisen je za vsakogar. Da bodo to tvoji majceni možgani razumeli, ti povem tako: igra z majhnimi kosi lahko traja le hipec, poslušanje mojih zakompliciranih misli pa cela večnost, pa bo oboje trajalo pet minut. Morda bo sonce posijalo, ko bom že stara razvalina in bo zemlja zrasla čez mojo streho.«

»Vendar Šola, ti si vendar večna,« je poskočil Kosek. Tako govorjenje ga nadvse prestrašilo. Imel je namreč kratko življenje in zato je vse, kar je imelo več peska v svoji peščeni uri življenja, bilo zanj pač večno.

»Moja dejanja, to bo večno,« se je nasmehnila Šola in potihno zamrmrala: »Valentin Vodnik bi dejal: *"Ne sina, ne hčere po meni ne bo, dovolj je spomina, me pesmi pojo."* No, upam, da bodo moja dejanja imela čim daljši rok trajanja. Spomini. Spomini na nas in naša dejanja nas delajo večne. Zakaj misliš, da želim vedeti, kaj se dogaja v najinem svetu? Če mi ne bi povedal za izgubljeni gumb in dedkovo nevednost, bi oba s časom obledela, izginila. Ko gumb in dedek ne bosta več hodila po trdi zemlji, bodo spomini na njuna doživetja večno ostala v najinih srcih. To te naredi večnega. Če se Helenin papagaj ne bo vrnil k lastnici, bo fizično izgubljen. Vendar deklica ga bo našla v poplavi spominov nanj, ki jih skrbno hrani v sebi. Upam le, da imajo tudi drugi prostor za droben spomin, misel name. Nočem obledeti kot fasada, ki se mi že dolgo časa lušči z vogalov.« Nasmehnila se je.

»Jaz te že ne bom pozabil!« je zaprhutal Kos »Veliko si me že naučila in me še boš in jaz ti bom še naprej prinašal cvetoče novice iz celega sveta.«

»Ah, Kos, ti pa si res kos vsaki težavi. Ko bi vsaj bil še kdo tako pozoren in razgledan kot ti ...« je zavzdihnila Šola.

»Mar jaz in moj spomin zate ni dovolj?!« je bil kar malo užaloščen črnopernat ptiček.

»Prosim, ne razumi me narobe. Nočem biti častihlepna in nezadovoljiva. Ne pravim, da ti nisi dovolj. Vendar pomisli: ti in tvoj spomin sta le ena snežinka, ki bo pričarala zimsko vzdušje. Kaj ko bi bilo teh snežink več, da bi lahko rekli: »Glej, sneži!«?

Vsaka snežinka je drugačna, posebna, ena lepša od druge. Sicer vsaka na koncu pristane na zemlji in se stopi, vendar je prispevala k snežnemu viharju spominov in večnosti. Mar ne meniš, da bi bilo to lepo?»

»Ja, res bi bilo čudovito,« je Kos razpotegnil kljun v oranžen nasmeh »In glej, že sneži ...« Šola se je ozrla proti nebu in tam so res začele nastajati majcene snežinke, ki so ji zaplesale prazničen ples. Upala je le, da so nastale tudi v srcih njenih učencev in učenk, s katerimi se na svoj rojstni dan ni mogla veseliti.

Eva Marenče, 9. c
Mentorica: Nataša Škorjanc Strnad

Obrazložitev:

Prvouvrščeno literarno delo je poetična refleksija o pomenu šole v aktualni družbeni stvarnosti, ki jo zaznamujejo novi koronavirus in z njim povezani ukrepi, predvsem zaprtje šol in šolanje na daljavo. Avtorica skozi dialog med kosom in Šolo brez velikih, oguljenih besed in pompoznih presežnikov izpiše tih, a strumen hvalospev šoli kot pomembni družbeni instituciji, ki jo iskreno skrbi za svoje učence, ki tudi tiste manj dojemljive (kos) poučuje z neusahljivo potrpežljivostjo ter nenazadnje že stoletja stoji nepremična, načeta od zoba časa, siva med sivimi bloki, a neprekosljiva v svoji modrosti, z enim samim namenom — velikodušno razdajati znanje med njej tako ljube učence.

Večen šolski spomin je mojstrsko izpisano delo, ki ga odlikujejo dolge, zapletene, strukturno pestre povedi z bogatim besediščem in številnimi stilnimi sredstvi (okrasni pridevki, poosebitve, primere). Posebno pozornost je namenila detajlom, ki bralcu omogočajo, da si pred očmi natančno naslika kraj dogajanja in književne osebe ter se vživi v mrakobno poznojesensko vzdušje. V delo je vključila tudi literarnovedno znanje in celo citat iz Vodnikove pesmi, ki potrди kosovo ugotovitev, da je šola pesnica, hkrati pa podkrepi tezo, da je dediščina šole izjemnega pomena za sedanje in prihodnje rodove.

Vesna Rogl

*Tjaša Hafner Korošec, 9. a
Mentorica: Marija Murenc*

Obrazložitev:

Tjašino praznovanje 40. obletnice šole je postavljeno v zimski čas, ki ponuja raznovrstne avanturistične zimske radosti, ki se odvijajo na igriščih in ostalih površinah okoli šole. Osrednji del praznične zabave zavzema velika drsalna površina, okrašena z baloni. Tu se praznovalci predajajo raznovrstnim drsalnim veščinam in možnostim, ki jih ponuja ledena površina. Bogato obiskane so tudi raznovrstne stojnice, umeščene po vseh kotičkih okoli šole. Gneča je velika tudi okrog torte velikanke poleg drsališča, ki čaka na razrez. Na šolski strehi nad učilnicami prve triade že čaka jelenček Rudi s polnimi sanmi, ki prinašajo darila. Da je vsakomur jasno, da gre za 40-letnico, to obeležuje velikanski grafit z vencem na zunanji steni telovadnice. Postavljen je na mesto, ki fokusira pogled opazovalca.

Motiv je prostorsko bogato prikazan. Pri prikazu tridimenzionalnosti prostora se vidi visoka stopnja obvladovanja prikaza prostora na ploskvi, ki se odraža v linearni ptičji perspektivi z več očišči. Šolski prostor obdajajo in bogato zaključujejo hribi in gore v ozadju. Barvna akvarelna govorica je izbrana ustrezno zimskemu času. Komplementarni kontrast modre in oranžne v številnih odtenkih zimsko vzdušje lepo poudarja in hkrati ustvari barvno perspektivo. Zanimiva je tudi dinamična predstavitev figur kot belih ali črnih silhuet, ki seveda sledijo proporcem človeškega telesa. Bogastvo detajlov, učinkovit prikaz perspektive in ustrezen barvni izbor, ki oplemeniti sporočilo, so bili dovolj prepričljivi za visoko točkovanje izdelka s strani vseh članov likovne komisije.

Marija Murenc

MIZINA ZABAVA

Miza, ki si je nadela ime Miza, je stara že 40 let, kot je stara sama šola. Res, da je že stara in so ji eno nogo že menjali, a je za mizo njene sorte zelo močna ter potrpežljiva. Prejela je že veliko »brazgotin«, tetovaž ter mnogo brc in udarcev, vendar jo je ob tem vedno dobro odnesla. Čeprav z njo ne ravnajo preveč odgovorno, so ji učenci močno pri srcu in jih zdaj, kljub temu da znajo biti res nadležni, celo pogreša.

V učilnici, kjer Miza prebiva, je počivalo še osem miz. Vse so bile mlajše od nje in niso imele še toliko izkušenj ter potrpljenja kot Miza, zato so kar pogosto tarnajoče škripale. Bile so kar klepetave, toda to jutro so bile čudno tihe in šepetave. Mizi je bilo tako dolgčas, da je malo zadremala. Ko je že trdno spala, so se druge mize končno začele sproščeno pogovarjati. Niso želele, da bi jih Miza slišala, saj so načrtovale zabavo za njen 40. rojstni dan. Ravno ko se je Miza začela prebujati, so končale s pogovorom.

Po učilnici je poletelo pet muh, ki so tam preživljale manjše počitnice, in se ustavilo pred tablo. Vsaka je zgrabila eno kredo in skupaj so na tablo narisale torto s štiridesetimi svečkami ter na hitro slavljenki napisale voščilo. Ko je ta ugledala napis na tabli, je šele ugotovila, kaj se dogaja. Vse mize okrog nje so ji začele peti Vse najboljše in muhe so iz kabineta prinesle lesketajoč lak in kot darilo mizo prelakirale, da je izgledala čudovita in kot nova. Ostale mize pa so ji obljubile, da bo, ko se učenci spet vrnejo, ona dobila to čast, da postane učiteljičina miza.

Miza v vsem svojem življenju še ni bila tako prijetno presenečena in srečna. To je bila najboljša rojstnodnevna zabava, kar jih je imela, četudi je bila ta prva in edina. Nikoli je ne bo pozabila, saj bo živela skupaj v spominu na šolo in njeno življenje. Zelo je tudi vesela, da je dobila povišico v učiteljsko mizo, a če pove po resnici, bo učence res pogrešala, čeprav bodo z njo ves čas. Kdo ve, morda celo napreduje še v ravnateljsko mizo? Morda ob 50-letni zabavi. Če pa do takrat ne zdrži, bo šola še vedno imela zabavo zase in tudi za Mizo, saj je najbolj priljubljena miza na šoli.

*Daša Hostnik, 8. a
Mentorica: Nataša Škorjanc Strnad*

Obrazložitev:

Autorica literarnega dela je na 40. obletnico Osnovne šole Milana Šuštaršiča in trenutno situacijo – prazne šole zaradi pouka na daljavo – pogledala iz izjemno izvirnega in domiselnega zornega kota – s perspektive šolske mize. Ta je poosebljena in v nekaterih lastnostih "sumljivo" podobna srčnim učiteljem, ki pogrešajo tudi včasih nadležne učence, in starejšim učiteljem, ki jih odlikujejo izkušnje in velika potrpežljivost. Tako kot oni je tudi miza zelo ponosna, kadar napreduje. Miza tako po eni strani predstavlja učitelje, po drugi pa celotno šolo, ki ima težkim družbenim razmeram navkljub razlog za veselje in praznovanje.

Vesna Rogl

Nejc Bržan, 7. a
Mentorica: Marija Murenc

Obrazložitev:

Nejc se je osredotočil na igre in sproščeno druženje otrok ob torti, ki je res dobesedno torta VELIKANKA, saj meri v premer zagotovo okrog deset metrov, če ne še več. Na vrhu torte in ob napisu spodaj opazimo, da gre za njen štirideseti rojstni dan. Šola je enotno okrašena s pisanimi baloni, ki se pojavijo ob vsaki učilnici in po zidovih okoli šole, pa tudi v rokah ene deklice. Nejc poudarja povezavo geometrično zasnovanih oblik šolske stavbe z organskimi oblikami rastlinja okoli nje. Za namen praznovanja je umaknil varovalne ograje pred igrišči prve triade, da se lahko igranja v tem kotičku udeležimo vsi. Tako barvno kot kompozicijsko je Nejc dobro ujel bistvena sporočila motiva. Kar je na sliki vsebinsko pomembnega za praznovanje, je naslikano v toplih barvah (raznvrstni odtenki rdeče). Spremljajoče ozadje v zelenih odtenkih zaokrožuje izbor slikanja v komplementarnem barvnem paru rdeča + zelena. Kompozicijsko je dobro prikazana »komunikacija« stavbe šole s torto, ki ji je namenjena za praznovanje. Večje geometrične forme razbijejo oziroma obogatijo drobne nanizane figure otrok in balonov, ki naredijo dogajanje živahno in dinamično. Nejc se je tudi pogumno soočil s slikanjem v računalniškem programu Slikar, kar je bilo za šolanje na daljavo še dodaten izziv.

Marija Murenc

HREPENENJE

Šola sama je ostala,
na živahne otroke bo počakala.
Pogreša glasen otroški smeh
in srečo s praznovanja v očeh.

Niti enega glasu se več ne sliši,
kot bi bili v prazni hiši.

A tokrat ima rojstni dan,
ki z okroglo številko je obdan.

40 let bo naša šola praznovala,
a grozna epidemija jo je kaznovala.

Zato na zabavi bo čisto sama,
spremljala jo bo življenjska drama.

Številke okuženih kar naraščajo,
pridni otroci doma sami odraščajo.

Neke noči sem okoli šole hodila,
ko mi je prišepnila:

»Ne sliši se več slovenistov,
ki pravijo, da knjigo je
potrebno prebrati
in ne med uro spati.

Ni več učiteljev za geografijo,
ki bi se s svojimi zemljevidi
v učilnico zavili
in v novi geografski svet previli.

Ni več učiteljic z angleškim naglasom,
ki nas utrujajo z vsakim angleškim časom.
Odpirajo nam vrata svetle prihodnosti in
odpravljajo pustolovščin neugodnosti.

Ni slišati učiteljice glasbe,
da zapoje na glas,
da bi učencem, minil hitreje čas.

Ni več športnih učiteljev,
ki bi učence vzeli od
pouka in jih naučili
športnega nauka.

Ni več kemikov,
da bi kakšne eksperimente naredili
in učilnico v laboratorij spremenili.

Ni več učiteljice za nemščino, ki pravi:
»Učenci upam, da ste zdravi,
zdaj pa dajmo nemščino h glavi.«

Ni več biologov,
ki bi nas o telesu učili
in učence v naravoslovno
debato vključili.

Ni več učiteljev za zgodovino,
ki bi učencem govorili o bitkah
in kako je življenje viselo na nitkah.

Ni več učiteljev tehnike,
ki bi učencem govorila
vse pod kotom ravnila.

Ni več matematikov,
ki bi učencem pomešali glave
s številkami, kot bi zjutraj
vstajali z glasnimi budilkami.

Ni več ravnateljice,
ki bi nas posladkala
in govor nam brala.

Marsikaj bi mi šola pripovedovala,
a me je policijska ura domov nagnala.

Šola že nestrpno čaka na nas,
da bi v učilnicah delali okras.
Upam, da se bomo kmalu vrnili v šolske klopi,
da se šola ob zdravici zavrti.

*Tanja Gajanović, 8. b
Mentorica: Nataša Škorjanc Strnad*

Obrazložitev:

Tudi tretjevrščeno literarno delo – pesem z naslovom Hrepenenje – odslikava aktualno družbeno situacijo. Šola namreč spregovori z lirskim izpovedovalcem, a njun pogovor prekine policijska ura. Dokler lahko, mu pripoveduje o učiteljih različnih predmetov, ki jih v času epidemije ni, zato so učenci prikrajšani za mnoge zanimive in poučne izkušnje. Avtorica s tem opozori na vrednost splošnega osnovnošolskega znanja in vsakega predmeta posebej, kajti z vsakim “manjkajočim” učiteljem pri učencih umanjajo pomembna znanja. Pesem je tako priznanje učiteljem in njihovem delu, hkrati pa opozarja, da šola brez učencev ni prava šola, ob 40. jubileju pa praznina njenih hodnikov in učilnic še posebej bode v oči. Čeprav so časi težki, se pesem zaključí optimistično – z upanjem v boljši, normalni jutri.

Vesna Rogl

Jutra Mrvar, 9. b
Mentorica: Marija Murenc

Obrazložitev:

Jutra se je osredotočila na izražanje želja šoli, ki ji ob 40-letnici želi vse najboljše na različne načine. Tako se njene želje ponovijo kot grafita na steni šole, kot velikanska tabla na zelenici. Šola je praznično odeta z baloni, ki so nekateri naslikani na panoju na steni šole, nekateri pa postavljeni v dekorativno posodo in stojijo ob šoli namesto cvetja. Da gre za rojstnodnevno praznovanje, vidimo tudi po pisani rojstnodnevni kapi, ki je poveznjena na tablo ob šoli. Pri vhodu v šolo nas za dobrodošlico pričakajo praznične pisane zastavice, tako da si lahko zamišljamo, da se praznično dogajanje odvija v prostorih šole. Šola deluje dostojanstveno, enovito, trdno, a hkrati ponuja toplino. Odprta je na vse strani, za vse. Likovna govorica na izdelku je bogata. Jutra je stavbo šole prikazala v centralni linearni perspektivi z dvema očiščema. Šola ima zanimiva svetlobna okna – na levi strani pravokotna, na desni okrogla. Šolo obdajajo potke, ki se odpirajo v vse smeri naokrog. Okolica šole je bogata z drevesi in travniki. Barvna govorica je temperamentna, z učinkovito izrabo možnosti, ki jih ponujajo navadne suhe barvice. Za Jutro to ni bila nobena ovira, saj se je pogumno spopadla z iskanjem bogastva odtenkov, ki jih je dosegla z mešanjem plasti in prehajanjem iz enega v drug barvni odtenek. Posebej opazna je tudi osredotočenost na barvno perspektivo, ki pogled opazovalca premišljeno usmeri v bistvo dogajanja, ki deluje kot ožarjeno v toplih odtenkih. Z oddaljevanjem pogleda barve postajajo manj izrazite in hladnejše. Jutra je bila pozorna tudi na smer barvanja, ki to žarčenje še dodatno poudarja.

Marija Murenc

PRISPEVKI, KI SO PREJELI POSEBNE OMEMBE

ZMEŠNJAVA V ŠOLI

V šoli je zmešnjava.
Učiteljica odpre vrata,
polna blata.

Kmalu je malica.
Učenci namesto malice
vzamejo palice.

Učiteljica se razjezi in reče:
»Zdaj imam pa že dovolj!
Gremo v salon!«
In namesto salona je balon.

*Jon Truden in Maks Malalan, 1. a
Mentorici: Andrejka Kovač in Eva Zore*

*Taja Tisa von Zupanič, 2. c
Mentorica: Špela Ivančič*

*Semen Uemlianin in Zoja Pišek, 1. a
Mentorici: Andrejka Kovač in Eva Zore*

*Tadej Mokranjac, 2. a
Mentorica: Jasna Lajvec*

*Bina Vukotič Susman, 3. a
Mentorica: Slavka Dolanc*

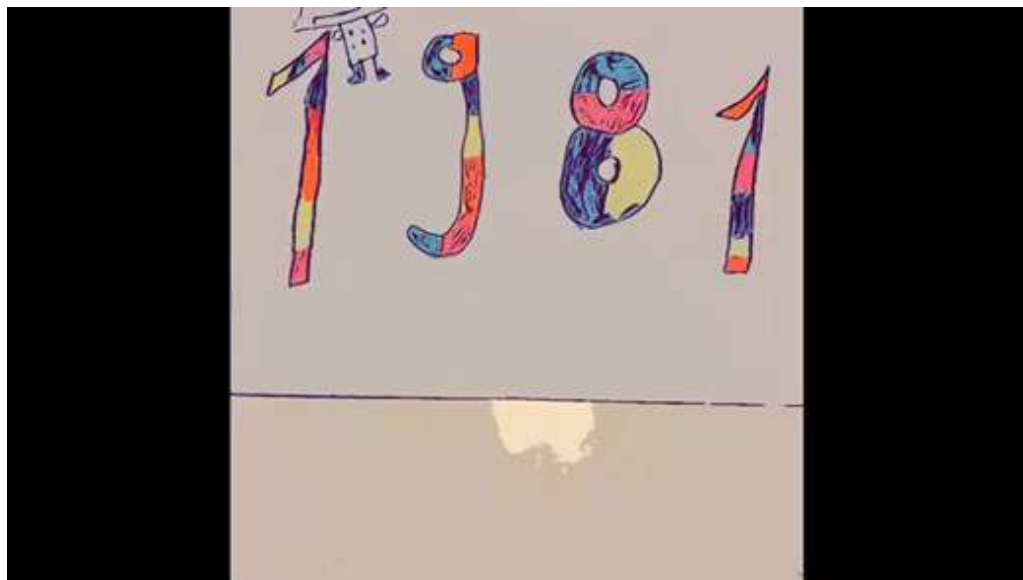
ŠOLIN 40. ROJSTNI DAN

Nekoč je živel šola. Imela je rojstni dan. Stara je bila 40 let. Nihče se ni spomnil, da ima šola rojstni dan. Čakala je in čakala, da ji kdo čestita. A otroci niso pozabili na šolo. Narisali so ji, kako praznuje. Šola je bila srečna.

*Filip Nakičević, 2. a
Mentorica: Jasna Lajevc*

*Naša šola, skupinsko delo 3. b
Mentorica: Sara Rupert*

*Sergej Leon Sredojević, 3. b (videoposnetek) Šola malo drugače
Mentorica: Sara Rupert*

V ŠOLO SPET HITIMO VSI

Spet so tu korona časi,
ko stikov ni ne v mestu, ne na vasi.
Na daljavo spremljali smo učno snov,
znanje prišlo preko ekranov je domov.

Pogrešali zelo smo učiteljico Nevenko,
ravnateljja, sošolce in šolsko pečenko.
Pokriti obraz in obvezna razdalja,
kdor to ne upošteva, ga ne čaka medalja.

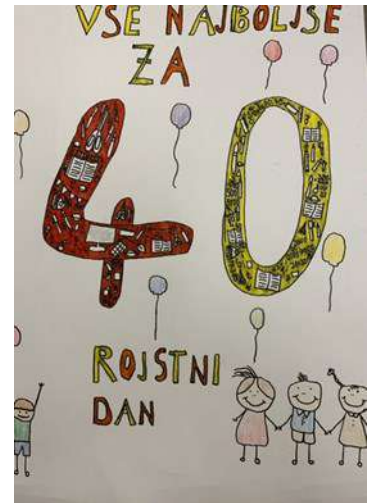
Učitelji v šoli se zelo nas veselijo,
za lepimi maskami se lepo nam smejiijo.
V želji, da predali čim več bi nam znanja,
testirajo se vsak teden, kot pravilnik oznanja.

Zdaj pa veselo spet v šolo hitimo,
v objem si s sošolci iskreno zdravimo,
saj pogrešali smo klepet in smeh iz klopi,
zato, korona IZGINI!!!!, zate prostora med nami več ni.

*Damas Sunita Čovran Geršak, 5. a
III. osnovna šola Celje
Mentorica: Nevenka Dečman*

*Sofija Stres, 5. c
Mentor: Matjaž Bernik*

*Ula Staroveški, 4. a
Mentorica: Majda Keuc*

VČASIH, KO ŠOLE ŠE NI BILO

Včasih, ko šole še ni bilo,
je bilo pa res lepo!

Na tuje gradove smo hodili,
se z meči in ščiti borili,
se od napora potili,
potem pa s princem kakšno cocto popili.

A če mislite, da je bilo tako,
se motite in to hudo!

V resnici smo cele dneve na polju garali
in vse, kar je zraslo, princu dajali.
Je pa že bolje v šolo hoditi
in se ob računanju potiti.

*Katarina Tomc, 5. a
Mentorica: Maja Premrl*

ŠOLANJE OD DOMA

Korona je prišla,
s Kitajske je zašla.
Vsi se je bojimo,
v strahu da zbolimo.

Pouka v šoli ni nič več,
zato smo učenci čisto preč.
Vse poteka preko Zooma,
kmalu bomo vsi brez uma.

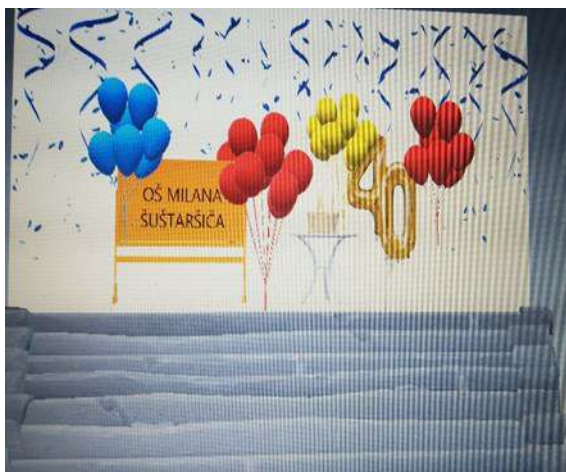
Cel dan za računalnikom smo sami,
a vsaj lahko smo v pižami.
Povezava kdaj je slaba,
velika pa elektrike poraba.

Pogrešamo sošolce in zabavo,
druženje zdaj res ni pravo.
V šolo bi se radi vrnili
in se od Korone poslovili.

*Aleks Laban Rakušček, 5. a
Mentorica: Maja Premrl*

*Laura Munda, 5. c
Mentorica: Patricia Gračner*

*Varja Bernot, 6. c
Mentorica: Marija Murenc*

ŠOLA PRAZNUJE

Danes je tisti dan,
ko šola praznuje štirideseti rojstni dan.

Porabili smo veliko lepila,
da zavili smo darila.
Po celem mestu smo se lovili,
da bi šoli najlepšo torto kupili.

Ko smo predali darila,
nas je šola nagradila
in nas povabila
na majcena kosila.

*Lara Alibegić, Viviana Juričan,
Aleksej Krevs, 4. a
Mentorica: Urška Balent*

Sofija Stres, 5. c
Mentorica: Patricia Gračner

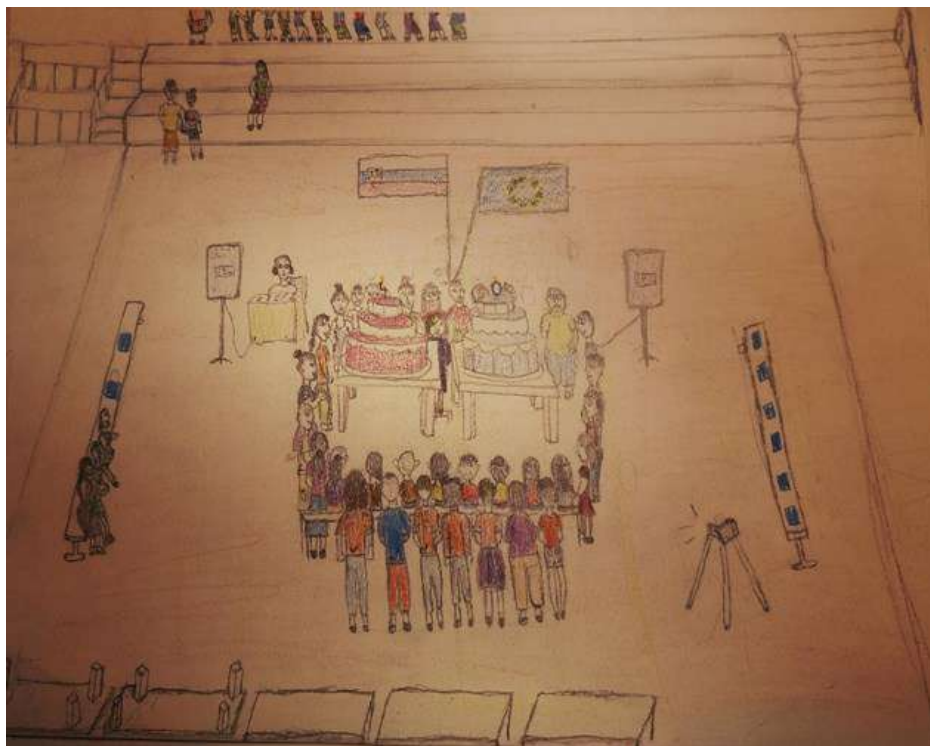
Nai Strmčnik, 6. a
Mentorica: Marija Murenc

Ella Kunej, 6. c
Mentorica: Marija Murenc

Lili Hostnik, 6. b
Mentorica: Marija Murenc

Hana Uderman, 7. b
Mentorica: Marija Murenc

*Urška Tramte, 8. a
Mentor: Matjaž Bernik*

NENAVADNO PRAZNOVANJE

Ponedeljek, 26. 10. 2020

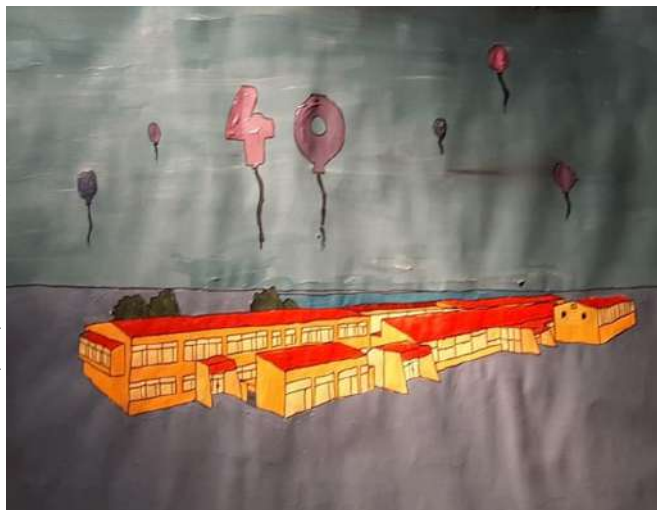
Spet se je začelo. Epidemija! Karantena! Po nekaj mesecih je spet prišla in s tem tudi zaprtje šol.

Ko sem zjutraj vstal, sem si skuhal kavo in prebral časopis. Pisalo je samo o virusu, karanteni, maskah, o večanju števila okuženih v Ljubljani in v ostalih delih Slovenije. Raje bi bral kaj zanimivejšega, a takih novic skoraj ni bilo. Težko sem se sprijaznil s tem, da nam je virus spet zagrenil življenje v hujši obliki kot spomladi. Prižgal sem televizijo, a so tudi tam govorili samo o covidu. Ko sem imel vsega dovolj, sem se odločil, da peljem psa Ralfa na sprehod. Prišla sva na dvorišče, kjer sem se spomnil, da moram nazaj po masko. Hodila sva po skoraj prazni ulici in se ustavila šele na šolskem dvorišču. Nekaj časa sem gledal šolo in razmišljal, kako osamljena mora biti zdaj, ko ni učencev, ki so vedno polnili njene hodnike in med odmori s svojim klepetanjem preglasili šolski zvonec. O šoli si lahko misliš marsikaj, osamljen kraj pa nikoli ni bila, če že bolj obratno. Ampak zdaj, ko ni nobenega učenca v šoli, čeprav bi se pouk že zdavnaj moral pričeti, bolj spominja na kup nesreče. Zato sem se odločil, da jo obiščem. Ker delam v šoli kot hišnik, imam dostop do vseh ključev, vključno z vhodnimi vrati. Odprl sem jih in vstopil. Sprehajal sem se po hodnikih in kukal v učilnice z upanjem, da bi zagledal kakega učenca, čeprav sem se zavedal, da to ni mogoče. Pogledal sem tudi v kuhinjo, kjer ni nič dišalo po hrani, ker tudi nobene kuharice ni bilo tam. Bil sem sam v celi šoli, saj sem Ralfa raje privezal zunaj. Počutil sem se nenavadno, saj šole še nikoli nisem videl tako žalostne, čeprav je enkrat že bila karantena, ampak takrat je imela vsaj upanje, da se bodo učenci morda že naslednji dan vrnili v šolo, zdaj pa je že vedela, da to ne bo tako kmalu. Kar zasmilila se mi je, zato sem se odločil, da jo bom vsak dan obiskal. Že po tem obisku se mi je zdela bolj srečna.

Petek, 30. 10. 2020

Zdaj že ves teden vsak dan obiskujem šolo. Zjutraj se zbudim in prva stvar, ki jo naredim, je, da odprem okno in se nadiham svežega zraka. V daljavi se vidi tudi del šolske strehe. Nato se oblečem in se z Ralfom odpravim proti šoli. Ko dospem, najprej pogledam, če je vse v normalnem stanju in če ni kakšna šipa razbita, saj se najstniki ponoči pogosto zadržujejo pred šolo. Nato odklenem stranska vrata, kjer v šolo vstopajo samo zaposleni. Nekajkrat se mi je že zgodilo, da sem pozabil ključe in sem jih moral iti nazaj iskat. Ko se mi je to zgodilo prvič, se mi je zdelo, da so se zatresla vrata, kot da se je šola prestrašila, da je nočem obiskati.

Zdaj se je temu že privadila. Zadovoljna je, da v učilnicah odprem nekaj oken, da se prostori lahko prezračijo. Danes sem preživel nekaj časa v svoji delavnici in jo uredil. Vedno bolj imam občutek, da se mi šola zahvaljuje, da tako pazim nanjo in da ji delam

*Izabela Stres, 9. a
Mentorica: Marija Murenc*

Sreda, 11. 11. 2020

Že dolgo časa nisem ničesar napisal, saj se medtem ni zgodilo nič posebnega. Vsak dan je enak prejšnjemu, zato se človek sčasoma povsem naveliča. Danes pa sem naletel na nekaj presenetljivega. Dan sem začel normalno, na poti do šole pa sem opazil na tleh razbite steklenice piva. Oh, pa ne že spet! – sem pomislil. Pohitel sem proti šoli in naletel na razbito okensko šipo. Od jeze bi me skoraj razneslo. Ko sem se umiril, sem počistil črepinje in poklical serviserja, da bi zamenjal šipo, ampak je rekel, da so preveč zasedeni in bo prišel šele čez en teden, kar me je še bolj razočaralo. Upam, da razbito okno šole ni tako zelo bolelo, krivci pa so verjetno bili tisti najstniki.

Petek, 20. 11. 2020

Včeraj je končno prišel serviser popraviti okno in precej drago zaračunal. Oddahnil sem si, ker je zdaj šola na zunaj spet urejena. Odločil sem se, da pregledam vse učilnice, da ugotovim, če je potrebno kaj popraviti ali počistiti. Skoraj v vsaki učilnici sem moral kaj narediti. Popolnoma sem se zatopil v svoje delo in zadovoljno zapiral učilnice, ki sem jih pregledal in uredil. Ko sem zaklepal vrata učilnice za fiziko, se mi je zazdelo, da so se vrata rahlo zatresla. Že naslednji hip se je za trenutek oglasil šolski zvonec! »Pa saj to ni mogoče! Saj je izklopljen!« sem pomislil in pohitel do stikala. »Izklopljeno! Kako je to mogoče? Kaj, če se mi je samo zdelo? Ne, res je zazvonilo. Da ni prišlo do kakšnega kratkega stika?« me je zaskrbelo. Ko sem preveril, da z elektriko ni nič narobe, sem se usedel na klopcu na hodniku, da bi se umiril. Pomislil sem, da že veliko let delam na tej šoli kot hišnik, ki bo kmalu stara 40 let. Oh, kako čas hitro mineva! Nato sem se spet spomnil na šolski zvonec, ki se je prej sam od sebe oglasil, kar mi ni in ni šlo iz glave. »Morda pa je to skrivnostno oglašanje zvonca povezano z mojo navezanostjo na šolo,« sem pomislil. Skrbno sem zaklenil vsa vrata in se z mislimi na skrivnostno oglašanje zvonca odpravil proti domu.

Ponedeljek, 7. 12. 2020

Šolo še vedno obiskujem vsak dan, čeprav zdaj samo za kratek čas. Razlog je, da so vsak dan na obisku vnuki, ker imajo starši službo. Najstarejša je Liza, ki ima osem let, Tina pa je eno leto mlajša. Jakob in Anže imata le pet let in se najraje igrata z vlakcem ter avtomobilčki. Vnukinji imata dopoldan šolo na daljavo in če se kaj zatakne pri računalnikih, jima pomagam odpraviti težave. Radi se igrata z Ralfom, po kosilu pa ga skupaj peljemo na sprehod. Tako nam čas hitro mineva. Tudi svojih prijateljev ne morem obiskovati, zato se zadnje čase precej pogosteje pogovarjamo po telefonu. Upam, da mi šoli ni tako zelo hudo. Žalosti me, da se bliža 40. obletnica šole. Če ne bi bilo epidemije, bi bil to največji praznik za šolo, učence, učitelje in starše. Za ta dan ji nameram pripraviti prav posebno presenečenje. Vem, da mi bodo vnuki pri tem z veseljem pomagali.

Nedelja, 13. 12. 2020

Danes je obletnica šole, zato sem se skupaj z vnuki napotil do nje. Bilo je lepo sončno vreme kot zanašič namenjeno današnjemu prazniku. S sabo smo vzeli balone in iz kartona izrezane ter pisane pobarvane okraske. Narisali smo tudi nekaj risb. Ko smo prispeli pred šolska vrata, smo v en glas zavpili: »Vse najboljše!« Nato smo iz vrečk potegnili okraske in slavljenko začeli dekorirati. Pri delu smo se tudi zelo zabavali in se počutili, kot da ima kdo izmed nas rojstni dan. Naenkrat se je zaslišal zvonec. Utihnili smo in počakali, da je odzvonil. Vnukom sem razložil, da se nam šola zahvaljuje. Po eni uri smo okrasili celo šolo. Izgledala je precej lepše in ni bila več samo bela in rjava, temveč pisana od okraskov. Takrat se nam je pridružila babica in prinesla torto. Prižgali smo svečke in šoli čestitali s pesmijo. Spet se je zaslišal zvonec. Vedeli smo, zakaj. Potem, ko smo se posladkali s torto, smo obhodili celo šolsko poslopje. Zadovoljni smo se poslovili od šole in se odpravili domov, kjer so vnuke že čakali starši.

Luka Furlič, 9. b
Mentorica: Marija Murenc

Ponedeljek, 14. 12. 2020

Današnji dan je bil spet običajen, edino šola je bila bolj vesela, ker nismo pozabili na njen rojstni dan. Vsak dan skupaj z njo preživljam dneve in čakam na dan, ko se bo val epidemije polegel in ne bo več karantene, učenci pa se bodo lahko spet vrnili v šolske klopi. O, ko bi se to že kmalu zgodilo!

Eva Schweiger, 8. c
Mentorica: Nataša Škorjanc Strnad

Niri Strmčnik, 9. b
Mentorica: Marija Murenc

POGREŠAMO TE, PA VSE NAJBOLJŠE!

Bila je sreda in vsi učenci so bili zbrani v jedilnici, kjer je potekala proslava, namenjena 50. obletnici OŠ Milana Šuštaršiča. Pevski zbor je pel, nastopali so učenci dramskega krožka in glasbo igrali vsi učenci, ki so obiskovali glasbeno šolo. S stropa so visele papirnate verige, po tleh pa so bili natreseni papirčki vseh barv mavrice. Na vrsti je bila zadnja točka. Na oder so se postavili hišnik, snažilke, kuharice in vratarka. Hišnik je začel. »Danes vam bomo povedali, kako smo praznovali 40. obletnico šole v letu 2020.« Jedilnica je utihnila.

Bil je 1. september 2020 in šola je praznovala 40. rojstni dan. Komaj je čakala, da bo ves dan pozornost na njej in samo na njej. Bila je zelo lepo okrašena in dišala je po torti. Zgodaj zjutraj je odprla svoja vrata in vznemirjeno čakala učence.

Čakala in čakala ter končno dočakala kuharice. Te so prišle oblečene v belo in nosile neke čudne kape čez usta. Komaj se je razumelo, kaj so govorile. Vstopile so ter se odpravile v kuhinjo, kjer so začele pripravljati kosilo za učence. V tem času so prišle tudi snažilke in vratarka. Usedle so se na mizo pred vrata in nerazločno klepetale. Šola je že skoraj počila od vznemirjenja. Ura je odbila 9, učencev pa še vedno od nikoder. Nato sem skozi vrata stopil jaz. Vedel sem, da ima šola rojstni dan, ampak ji veselja s slabo novico nisem hotel uničiti. Seznanili so me, zakaj ni učencev in učiteljev. Vsi so ostali doma, pa ne zato, ker so pozabili priti ali pa so špricali. Imeli so šolo od doma. Zaradi boleznih niso smeli priti, jaz pa sem šoli to pozabil povedati. Nisem je hotel razočarati, saj tudi ona mene ni nikoli. Odločil sem se, da bom sklical sestanek s kuharicami, snažilkami in vratarko.

*Sofia Katarina Verbančič, 1. b
Mentorica: Monika Boštjančič*

*Ajla Selimović, 1. c
DARILO ZA 40. ROJSTNI DAN -
ZASADIMO ROŽE OKROG ŠOLE
Mentorici: Marinka Kozlevčar
in Sara Gluk*

Najprej sem v jedilnici uredil mize in pripravil stole. Povabil sem vse prisotne, ki so bili ta čas v šoli in predstavil svoj predlog. Šepetajoče sem rekel (da me šola ne bi slišala): »Vsi vemo, da ima šola rojstni dan, pozabili pa smo ji povedati, da ne bo učencev. Kaj naj naredimo?« Šola je kljub šepetanju slišala naš pogovor. Takoj je planila v jok. Luči so se ugasnile in vsa vrata zaloputnila. Hotel sem se pogovoriti z njo, pa me ni poslušala. Vsi smo predlagali najrazličnejše ideje, pa se nobena ni zdela prava.

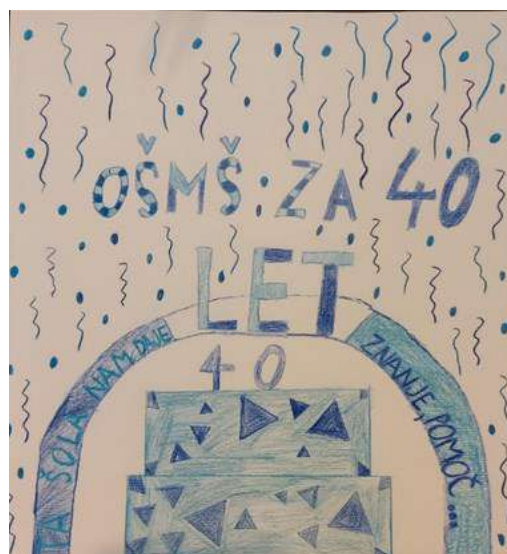
*Neža Furlič, 7. c
Mentorica: Marija Murenc*

Premišljevali smo, bili smo celo zaskrbljeni. Kaj če šola zaradi tega ne bi več spustila učencev v razrede? Kaj če zaradi tega prvošolčki ne bi znali brati in šteti do 10? Vse skupaj se je razdiralo in imeli smo vedno manj idej. Šola je bila jezna na nas in nismo se mogli pogovoriti z njo in ji razložiti, da učencev ni z razlogom. Kar naenkrat sem se spomnil, da so vsi učenci doma za računalnikom. Lahko bi jih poklicali in tako razveselil šolo. Bil je seveda velik izziv spraviti vse učence na isti klic ob istem času.

Poklical sem ravnateljico ter jo prosil, če bi lahko obvestila vse učitelje in učence, da se točno ob 11.10 priklopijo na videoklic. Seveda smo se morali spomniti, kaj bo tema predstave. Pisal sem besedo za besedo, piko za piko, vendar se nisem mogel spomniti, kaj bi jo lahko osrečilo. Hodil sem po stopnicah gor in dol ter premišljeval. Zagledal sem rešitev, ki mi je bila ves čas pred nosom. Zid "blesteli so kot zvezde". Spomnil sem se, da je na šoli veliko talentiranih učencev, ki bi lahko kaj zaigrali. Vprašal sem jih, če bi želeli sodelovati v predstavi. Večina je bila za, zato sem jim napisal vrstni red igranja. Vse mi je uspelo dokončati do začetka videokonference. Zbrali so se vsi učenci, učitelji, ravnateljica in njen pomočnik.

Začeli smo. Vse je teklo kot po maslu, šola pa je bila še vedno žalostna. Nič je ni potolažilo. Minile so točka za točko ter na vrsto prišla zadnja in najbolj posebna. Vsi učenci so vklopili mikrofone ter v en glas zavpili: »Pogrešamo te, šola, pa vse najboljše!« To jo je čisto raznežilo. Vse luči so se spet prižgale in vrata na stežaj odprla. »Uspelo mi je, uspelo mi je razveseliti gospo modrosti.« Bil sem ponosen sam nase in na vse nastopajoče.

Mnogi tej zgodbi ne verjamejo. Le pravi pa vedo, da se je to res zgodilo.

*Brina Praprotnik, 8. c
Mentorica: Nataša Škorjanc Strnad*

*Gašper Vogrin Gospodarič, 7. b
Mentorica: Marija Murenc*

ŠOLINE MISLI

Že trije meseci so zdaj minili,
a jaz še vedno v samoti sem nemili.
Sama tukaj tiho sedim,
v prazno po cele dneve strmim.

Vodnikova ulica mirno spi,
le včasih jo vetrič prebudi.
Luči trudno še gorijo,
a čemu, koga naj osvetlijo?

Človeških postav veliko tu ni,
le včasih avto pridrvi.
Zazdi se mi, kot da se ustavi,
na koncu lepo še odzdravi.

Mesto z lučkami okrašeno,
vse okoli osvetljeno.
Le moja ulica čisto temačna,
velikokrat tudi najbolj oblačna.

Včasih razmišljam, kako je bilo,
saj prej otrok je kar mrgolelo.
Pogrešam njihov zvok copat,
in jeznih učiteljev hiter korak.

Razmišljam, kdaj bo spet kot poprej,
oziroma, če sploh bo kdaj še kot prej.
V svojih vseh letih sem vse preživela
in ne vem, če to žalost bom sploh prebolela.

In vedno se spomnim še dobrih teh let,
ko svet ni bil vklenjen v red.
Že veselim se in srčno že upam,
da virus bo mrtev, preden obupam.

*Jedrt Birsa, 7. a
III. osnovna šola Celje
Mentorica: Anamarija Lah Šuster*

*Nace Grčar, 6. a
Mentorica: Marija Murenc*

*Klemen Dečman, 3. a
Mentorica: Slavka Dolanc*

KORONSKA SLAVLJENKA

Šola naša štirideset let praznuje,
a na svoj rojstni dan za učenci res žaluje.
Smo ostali kar naenkrat spet doma,
in jo pustili strtega srca.

Čaka in čaka, da bi se vrnili,
a kot kaže, smo se v odeje zavili,
se v zimsko spanje potopili
ter ji s tem veliko škode naredili.

Na začetku so še vsaj učiteljice hodile,
a kaj kmalu so jo tudi te zapustile.
Ostala je sama,
pa še brez telefona in Instagrama.

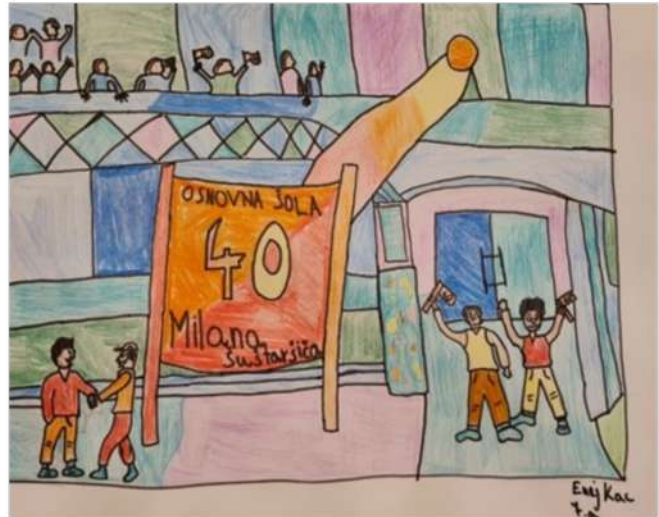
Učencev poklicati ni mogla,
saj brez učiteljev tega ni zmogla.
Kaj kmalu postalo je jasno,
na hodnikih še dolgo ne bo glasno.

Druženje njena želja bo večna,
ker le tako bo, kar se da srčna.
Tišina postala ji je tečna,
otročka razposajenost pa všečna.

Kaj sedaj bomo naredili,
da obletnico bi proslavili,
se z njo veselili
ter jo vsaj malo počastili?

Zaenkrat v šolo ne bomo hodili,
se od doma pridno učili.
Ko okužbe na nulo bomo spustili,
takrat v šoli štiridesetletnico bomo obeležili.

Katja Kosten, 8. c
Mentorica: Nataša Škorjanc Strnad

Enej Kac, 7. a
Mentorica: Marija Murenc

Ajda Laban Rakušček, 7. b
Mentorica: Marija Murenc

HITRO BEŽEČI ČAS

Prvič prag sem prestopila,
leta 2012 se spominjam,
roza torbica me je prekrila,
izgledalo, kot da noge je dobila.

Le dobro moraš pogledati;
bila je tam mala deklica
prestrašena do kosti,
imela je rosne svetlo-modre oči.

Oh, šola, ti šala,
kako sva se imeli lepo.
Spominjam se prvih skupnih časov,
kako je vse hitro šló.

Bilo je to devet listov nazaj!
Oh, kako hitro čas beži,
spominjam se, kot bi bilo včeráj,
zapuščam šolo že čez 109 dni!

Poznava se 9 let komaj,
to tako malo je.
A kmalu izstopila bom za vekomaj,
nikar solze toči ne.

Oh, šola, ti šala,
kako sva se imeli lepo.
Danes pa praznuješ,
zato naj voščim ti tako:

Za vsa ta leta,
za prijatelje vse,
ob tvoji 40-ki,
voščim ti vse najboljše!

Še let sto ti stoj,
še veliko učencev mnogo nauči,
veliko prijateljstev spleti,
veliko spominov ustvari.

Oh, šola, ti šala,
kako sva se imeli lepo.
Sedaj te jaz zapuščam,
končala sem pot svojó.

*Gaja Kryžanowski, 5. b
Mentorica: Darka Petančič*

*Tinkara Velše, 5. b
Mentorica: Matjaž Bernik*

*Trina Štolfa, 9.b
Mentorica: Nataša Škorjanc Strnad*

ŠOLA

Šola že celo leto počiva,
vsak dan neverjetno uživa.
Odkar ji nihče več ne teži,
vsak večer mirno zaspi.

Preden je nastopila korona kriza,
bolela jo je vsaka miza.
Učenci so jo drgnili s copati,
loputali z vrati.
Strašno je bilo poslušati,
otroke slabo brati.

Se pa je praznovanja veselila.
Vedela je, da bo dobila mnoga darila.
Torto je že naročila,
napisala je tudi vabila.

Odkar pa je korona,
šola ne rabi več bontona,
pozabi vse manire.
Ob normalnih razmerah
bi s takim početjem
povzročila velike nemire.

A vendar usoda bila ni dobra z njo,
na to težko leto okroglo obletnico praznuje,
vsak učenec in učitelj to obžaluje.

Sedaj ji nismo mogli zapet',
naša šola namreč letos
praznuje polnih 40 let.
Nešteto generacij je te klopi drgnilo,
se smejala,
v zvezke pisalo, godrnjalo
spletalo prijateljstva in se učilo.

Zvabila je polno talentov na svet,
zato vse najboljše in še na novih 40 let!

*Oskar Petrač, 3. b
Mentorica: Sara Rupert*

*Ema Kralj Puklavec, 9. b
Mentorica: Marija Murenc*

*Ema Kralj Puklavec, 9. b
Mentorica: Nataša Škorjanc Strnad*

*Timotej Maj Bele Nagode
40 mafinov za 40 let naše šole, 4. b
Mentorica: Nina Svetič*